

Kontrollen til andre Gjenstande; men jeg har antaget, at det i det Mindste foreløbig vel maatte siges, at dette er Hovednæringsmidlerne for den store Mængde af Befolkningen, saaledes at det, naar man er henvist til at indskrænke sig til, hvad der er det mest Nødvendige i den Henseende, fordi de ydre Midler ikke strækte sig til at gaa videre, vil være det Naturligste foreløbig at holde sig til disse Artikler. Hvad Lovforslaget foreslaar med Hensyn til dem, bestaar i, at der skal stiftes et mere jevnlige Eilsyn, en mere jevnlig og hyppig Prøve af disse Næringsmidler, end der hidtil har kunnet finde Sted. Hidtil har der nemlig i Virkeligheden, praktisk talt, ikke været andet Eilsyn end det, som det erektive Politii har kunnet udøve ved Siden af sine mangfoldige andre Forretninger, og som en Følge deraf, har der ikke kunnet overkommes Meget i den Henseende. Lovforslaget gaar derfor ud paa, at der i Kjøbstæderne og i Handelspladserne skal staves et særegt Eilsyn i den Henseende, naturligvis afpasset efter Befolkningens Mængde, og dette særegne Eilsyn skulde saa vidt muligt være Folk, der have nogen Varekundskab, mere end en almindelig Politibetjent kan antages at være i Besiddelse af, saaledes at de ved Undersøgelsen af disse Varer i Butiker og Udsalgssteder og Løve kunne danne sig et foreløbigt Eilsyn, om der var Grund til at mistænke for Forsælfkning eller ikke. I Forbindelse hermed skulde der staa, at der her i Kjøbenhavn oprettedes et Centrallaboratorium for sige Undersøgelser af Levnetsmidler. Det vilde man kunne henvende sig til fra hele Landet, ikke blot fra Kjøbenhavn, i de vanskelige Tilfælde, hvor man ikke med de lokale Midler antages at være i Stand til at undersøge og afgjøre tilstrækkelig, om der foreligger nogen Forsælfkning. Det er i det Væsentlige den første Del af Foranstaltningen, som altsaa er rettet paa at tilvejebringe en mere jevnlig og mere virksom Kontrol med disse Levnetsmidler, der udpeges som særlig Gjenstand for Eilsyn. — Den næste Række af Bestemmelser ere de, som gaa ud paa med Hensyn til et Næringsmiddel, men da ganske vist et Hovednæringsmiddel nemlig Kjødet, at indføre en Kontrol med selve Tilberedningen af Næringsmidlet. Der kan jo være meget forskellige Meninger om, hvorledes denne Kontrol rettest bør indrettes. Arbejderskommissionens Forslag gaar jo, som de Herrer maasse ville vide, nærmest ud paa, at der skulde opføres Slagtehus i alle Kjøbstæder og Handelspladser; og at der skulde indføres den saakaldte Slagtetvang, som altsaa bestaar i, at der ikke maatte slagtes

andre Steder end i Slagtehusene. Det har imidlertid stillet sig saaledes for mig, at det vilde være et for uvoveligt Skridt at gaa saa langt, og derfor har jeg ment, at man maatte indskrænke sig til at paabyde som nødvendigt en Undersøgelse ved en Dyrløge paa disse Steder, hvor et Eilsyn er etableret, som skulde finde Sted enten ved Slagtingen eller kort efter, medens endnu samtlige Bestanddele af Dyret vare til Stede, saaledes at de kunne bedømmes, og i Forbindelse hermed maa der saa staa en Foranstaltning, som naturligvis ogsaa maatte finde Sted, hvor man vilde indføre Slagtetvang, nemlig at der paa de Steder, hvor Eilsyn er etableret, ikke kan indføres Kjøb fra Steder, hvor et saadant Eilsyn ikke eksisterer. Jeg har imidlertid i Paragrafen indsat en Bestemmelse, som gjør det muligt i større Steder, som ville indføre Slagtetvang, og som tro det rigtigt i dette Diemed at opføre Slagtehus, at gjøre det som en Slags frivillig Foranstaltning fra vedkommende Kommunes Side, idet der nemlig i § 5 af Lovforslaget findes en Bestemmelse, som foreskriver, at, naar en Kommune gennem Stadens Sundhedsvedtægt vil træffe denne Bestemmelse, kan det træde i Stedet for de Forskrifter, som ellers foreskrives i denne Lovs § 5. Videre har jeg ikke troet, at man endnu kunde gaa i dette Punkt. — Det tredie Punkt, som der ved Lovbestemmelser af denne Art, naar man virkelig vil have et Værn, maa være Tale om, er en Forandring i Straffebestemmelserne i saa Henseende. Den nuværende Straffelovgivnings Regler anvendes nemlig saaledes i Praxis — og de ere ogsaa saaledes indrettede, at de lovlige kunne anvendes saaledes i Praxis — at der i de fleste Tilfælde kun idømmes Mulfter, og endogsaa kun temmelig smaa Mulfter, for disse Væreforsælfkninger. Det er vistnok baade principielt og praktisk mindre heldigt, principielt, fordi der i og for sig ikke er Grund til at se mere igennem Fingre med denne Art af Bedragerier end med andre Bedragerier, og praktisk, fordi den Fordel, som de Paagjældende kunne høste af disse Bedragerier, ofte er saa stor, at den rigeligt kan opveie saadanne Mulfter, naar de en Gang maatte ramme dem. Derfor gaar Lovforslaget ud fra, at den regelmæssige Straf for dette Forhold ikke bør være Mulft, men Fængsel. Dette er i det Væsentlige de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder. Selve Lovforslaget er, som de Herrer ville se, ikke stort, det omfatter kun 13 Paragrafer, men de forskellige Ting, der ere at overveie ved denne Sag, ere af et ikke ringe Omfang, og